

Δευτέρα 11/10/2021

“Τρία χρώματα: Η Μπλε ταινία” (1993)

ΤΡΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ : Η ΜΠΛΕ ΤΑΙΝΙΑ - TROIS COUREURS: BLEU

Σκηνοθεσία: Κριστόφ Κισλόφσκι

Σενάριο: Κριστόφ Κισλόφσκι, Κριστόφ Πιέσιεβιτς

Ηθοποιοί: Ζιλίετ Μπινότ, Μπενουά Ρεζάν, Ελέν Βανσάν, Εμανουέλ Ριβά, Φλοράνς Περνέλ, Σαρλότ Βερί.

Φωτογραφία: Σταβομίρ Ιντζιακ

Μοντάζ: Ζακ Βιπά

Μουσική: Ζμπιγκνιου Πράισενερ

Χώρα: Γαλλία, Πολωνία, Ελβετία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 94'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 21 Βραβεία και 18 Υποψηφιότητες

-Pingyao International Film Festival 2019: 2 Βραβεία στον Anthony Chen, και Βραβείο Καλύτερης Ηθοποιού, στη Yann Yann Yeo.

20/20 Awards 2014, Βραβείο Felix Καλύτερης ξένης ταινίας

ASECAN 1994, Βραβείο Καλύτερης ξένης ταινίας

Chicago International Film Festival 1993, Special Jury Award στον Krzysztof Kieslowski

Cinema Writers Circle Awards, Spain 1994, Βραβείο καλύτερης ξένης ταινίας

César Awards, France 1994, 3 Βραβεία, Καλύτερη ηθοποιός, Μοντάζ και Ήχου.

Goya Awards 1994, Βραβείο Καλύτερης ευρωπαϊκής ταινίας

Guild of German Art House Cinemas 1994, Βραβείο ξένης ταινίας

Italian National Syndicate of Film Journalists 1994, Βραβείο Dubbing στην Alessandra Korompay

Los Angeles Film Critics Association Awards 1993, Βραβείο για Μουσική

Sant Jordi Awards 1994, 2 Βραβεία, Καλύτερης ταινίας, Καλύτερης ηθοποιού

Turía Awards 1994, Βραβείο Κοινού, Καλύτερης Ξενογλωσσης ταινίας

Venice Film Festival 1993, 7 Βραβεία, Καλύτερης ταινίας, Golden Lion, Φωτογραφίας, Little Golden Lion, OCIC, και 2 Βραβεία Καλύτερης Ηθοποιού (Juliette Binoche

«Θέλουν οι άνθρωποι πραγματικά ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη; Ή μήπως είναι ένας τρόπος του λέγειν;» Κριστόφ Κισλόφσκι

Η Ζουλί επιβιώνει από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο οποίο σκοτώθηκαν η κόρη της και ο σύζυγός της, ένας διάσημος συνθέτης. Στην προσπάθειά της να αντιμετωπίσει τα νέα επώδυνα δεδομένα, προσπαθεί να κόψει κάθε δεσμό με το παρελθόν

της, προκειμένου να είναι ελεύθερη και να ξεκινήσει από την αρχή. Ωστόσο, θα αναγκαστεί ταυτόχρονα να αντιμετωπίσει αλήθειες για τη ζωή του εκλιπόντος συζύγου της, αλλά και για την ουσιαστική της ταυτότητα και σχέση με τους συνανθρώπους της.

Με αφορμή τα 80 χρόνια από τη γέννηση του Κριστόφ Κισλόφσκι (1941-1996), ενός από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου σινεμά, η Summer Classics επανεκδίδει εμβληματικές δημιουργίες του.

Η Μπλε ταινία, η πρώτη της τριλογίας, αντιστοιχεί στο πρώτο από τα τρία χρώματα της Γαλλικής σημαίας, αυτό που συμβολίζει την ελευθερία. Ο Κισλόφσκι εδώ εστιάζει στο τι ακριβώς μπορεί να σημαίνει αυτό, στο τι χάνεται όταν κερδίζουμε την ελευθερία. Το να είσαι ελεύθερος σημαίνει να απαλλαγείς από ό,τι σε δέσμευε κάποτε, κάτι που εκ πρώτης όψεως μοιάζει θετικό, όμως δεν είναι απαραίτητα έτσι. Η Μπλε ταινία μιλάει για τη θλίψη αλλά και για τις εγγενείς αντιφάσεις στην όποια προσπάθεια των ανθρώπων να βρουν κάποιο νόημα στη ζωή τους και να κατακτήσουν την προσωπική τους ελευθερία, ακόμη και μετά από μια μεγάλη απώλεια.

Η ταινία είναι βουτηγμένη σε ένα υποβλητικό μπλε και σε όλα όσα αντιπροσωπεύει το μυστηριώδες αυτό χρώμα, με απίστευτη κινηματογράφηση όλων του των αποχρώσεων από τον Σλάβοimir Ιντζιάκ (Η διπλή ζωή της Βερόνικα), και μια καινοτόμα χρήση των fade-outs, τα οποία ενώ παραδοσιακά χρησιμοποιούνται στις ταινίες για να υποδηλώσουν το πέρασμα του χρόνου, εδώ αντίθετα φέρνουν τον θεατή πίσω στο σημείο του χρόνου από όπου ξεκίνησε το fade-out, κατορθώνοντας έτσι να αναπαραστήσουν μια εξαιρετικά υποκειμενική άποψη. Επιπλέον, καθημερινά αντικείμενα όπως ένα φλιτζάνι του καφέ, με ασυνήθιστα κοντινά πλάνα, γίνονται σύμβολα ενός ήσυχου εορτασμού της ζωής.

Με εκπληκτική ορχηστρική μουσική από τον στενό συνεργάτη του Κισλόφσκι, τον βραβευμένο Ζμπίγκνιεφ Πράισνερ, που εκπληρώνει μια σχεδόν αυτόνομη, φιλοσοφική λειτουργία μέσα στην ταινία, και με μια ευαίσθητη και ταυτόχρονα δυναμική ερμηνεία από τη Ζιλιέτ Μπινός, η Μπλε ταινία κατέκτησε τον Χρυσό Λέοντα στο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας, το Βραβείο Καλύτερης Κινηματογράφησης για τον Ιντζιάκ αλλά και το Βραβείο Καλύτερης Γυναικείας Ερμηνείας για την Μπινός.

Ένας τραγικός «ύμνος εις την ελευθερία» με όρους ρέκβιεμ, μια αποστομωτική εμβάθυνση στο πένθος, και στο επίκεντρο η ερμηνεία της Ζιλιέτ Μπινός που συνθλίβει τα πάντα.

Το πρώτο φιλμ από την «Τριλογία των χρωμάτων», που είναι αφιερωμένη στους άτυπους πυλώνες της γαλλικής δημοκρατίας (ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη), χειρίζεται όπως και τα δύο επόμενα την έννοια που το διατρέχει αντιθετικά. Δηλαδή εάν η «Λευκή» ήταν μια κομεντί που ειρωνευόταν την ισότητα μιας ρομαντικής σχέσης και η «Κόκκινη» ένα δράμα που αμφισβητούσε την οικειότητα ενός ζευγαριού, η «Μπλε Ταινία» απεικονίζει την ελευθερία ως βραχνά. Κάτι που διαπιστώνει η σύζυγος (Ζιλιέτ Μπινός) ενός διάσημου συνθέτη, όταν χάνει τον άντρα και την κόρη της σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ολομόναχη και δίχως τίποτα πλέον, καλείται να στήσει τη ζωή της από την αρχή. Είναι μεν χειραφετημένη, δίχως να ανησυχεί για το εξασφαλισμένο μέλλον της, ωστόσο δεν νοιάζεται πια για τίποτα.

Το πένθος της πρωταγωνίστριας είναι διαπεραστικό, απεικονισμένο με τόση ορμή όσο ελάχιστες φορές

έχει επιτευχθεί στη μεγάλη οθόνη. Ωστόσο, ο Κριστόφ Κισλόφσκι δε μένει εκεί, με την αθόρυβα λεπτομερή σκηνοθεσία του ιχνηλατεί το παρελθόν της ηρωίδας του προσθέτοντας μελετημένα στοιχεία που μεγεθύνουν το συναισθηματικό «κώμα» της• μια αποκάλυψη που πληγώνει την εμπιστοσύνη στο σύζυγό της και μια μητέρα που αδυνατεί να αφουγκραστεί τον πόνο της κάνουν τους αμέτρητους καφέδες και τη ρουτίνα της άγευστη.

Όσο λοιπόν με φιλοβελονιά ο Κισλόφσκι γνέθει έναν ιστό ανεπούλωτου τραύματος, αυτός στη μεγαλύτερη εικόνα δρα ως καθρέφτης μιας Ευρώπης που δεν ξέρει πού πατάει μετά και την πτώση της ΕΣΣΔ. Το τελευταίο ανολοκλήρνωτο έργο του συνθέτη ήταν ένας ύμνος στην ενωμένη ήπειρο, αλλά τώρα μένει στα χαρτιά δίχως φινάλε. Και στη δίνη όλων αυτών, η Μπινός σε μια ερμηνεία που συνθλίβει τα πάντα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΝΤΕΑΣ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

KRZYSZTOF KIESLOWSKI (1941–1996)

Σεναριογράφος, Σκηνοθέτης και Ηθοποιός. Γεννήθηκε το 1941 στη Βαρσοβία, Πολωνία. Πέθανε επίσης στη Βαρσοβία από καρδιακό επεισόδιο. Αποφοίτησε από το Łódź Film School το 1969 και ασχολήθηκε με το σενάριο και τη σκηνοθεσία ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση και τον κινηματογράφο καθώς και με ντοκιμαντέρ μικρού μήκους. Ήταν παντρεμένος και είχε μια κόρη. Ήταν μέλος της κριτικής επιτροπής του Φεστιβάλ των Καννών 1989. Ήταν Υποψήφιος για 2 Οσκαρ, ενώ έχει κερδίσει για τις ταινίες του 70 βραβεία και 31 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία ως Σκηνοθέτης (42): 2010 Μεταξύ Βρότσαβ και Ζελόνα Γκούρα (doc. short), 1995 Το γραφείο (Short), 1995 Ημιαργία (TV Movie), 1995 Η φωτογραφία (TV Movie doc.), 1994 Τρία χρώματα: Η κόκκινη ταινία, 1994 Τρία χρώματα: Η λευκή ταινία, 1993 Τρία χρώματα: Η μπλε ταινία, 1991 Η διπλή ζωή της Βερόνικα, 1990 City Life (Doc.), 1990 Επτά μέρες τη βδομάδα (Doc. short), 1989 Δεκάλογος (TV Mini Series) (10 επεισόδια), 1988 Μικρή ερωτική ιστορία, 1988 Μικρή ιστορία για ένα φόνο, 1987 Η τύχη, 1985 Δίχως τέλος, 1980 Κεφάλια που μιλούν (Doc. short), 1980 Σταθμός (Doc. short), 1980 Ήρεμα (TV Movie), 1979 Kartoteka (TV Movie), 1979 Ερασιτέχνης κινηματογραφιστής, 1979 Επτά γυναίκες διαφορετικών ηλικιών (Doc. short), 1979 Η άποψη ενός νυχτοφύλακα (Doc. short), 1977 Δεν ξέρω (Doc.), 1977 Νοσοκομείο (Doc. short), 1976 Κλακέτα (Doc. short), 1976 Η ουλή, 1975 Μύθος (TV Movie doc.), 1975 Προσωπικό (TV Movie), 1975 Βιογραφικό σημείωμα (Short), 1974 Ακτινογραφία (Doc. short), 1974 Πρώτη αγάπη (TV Movie doc.), 1974 Υπόγεια διάβαση (TV Movie), 1973 Ο χτίστης (Doc. short), 1972 Podstawy BHP w kopalni miedzi (Doc. short), 1972 Επωδός (Doc. short), 1971 Εργάτες '71: Τίποτα για εμάς χωρίς εμάς (Doc.), 1971 Πριν από το ράλι (Doc. short), 1971 Εργοστάσιο (Doc. short), 1971 Ήμουν ένας στρατιώτης (Doc. short), 1969 Από την πόλη του Λοτζ (Doc. short), 1967 Συναυλία αιτημάτων (Short), 1966 Το τραμ (Short).